

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1548/2017
25.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Дадасовић адвокат из ..., против тужене „ББ“ ..., чији је пуномоћник Рајна Андрић адвокат из ..., ради повраћаја стеченог без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1878/16 од 22.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 25.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1878/16 од 22.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 266/2012 од 10.02.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне надлежности. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац АА из ... тражио да се обавезе тужена „ББ“ ... да му на име стицања без основа услед више исплаћених ануитета по уговору о дугорочном стамбеном кредиту број ... од 29.09.2008. године исплати износ од 5.517.778,20 динара са припадајућом законском затезном каматом од 01.09.2014. године као дана вештачења, као и износ од укупно 4.263.060,40 динара на име више обрачунате и наплаћене камате за период од 29.09.2008. године па до 31.01.2015. године, те тужиоцу накнади трошкове изазване вођењем овог поступка колико исти буду износили. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 276.961,50 динара у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1878/16 од 22.02.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 266/2012 од 10.02.2016. године у побијаном одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и делу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене да јој тужилац накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога, а нарочито због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 125/04 и 111/09 - ЗПП) који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које могу бити разлог за ово ванредно правно средство, у смислу члана 398. став 1. тачке 1. и 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о дугорочном стамбеном кредиту са валутном клаузулом од 29.09.2008. године тужена је одобрила кредит тужиоцу у износу од 11.902.822,11 динара - динарску противвредност 204.736,06 CHF обрачунате по средњем курсу тужене банке на дан пуштања кредита у тецај. Уговором је предвиђен рок за враћање кредита у трајању од 360 месеци и обавеза туженог да плаћа камату по номиналној стопи која је, у време његовог закључења, износила 4,95% на годишњем нивоу. Иако је уговором предвиђено право тужене банке да током његовог трајања, без закључења посебног анекса мења каматну стопу, таква измена висине каматне стопе није вршена. Анексом уговора који тужилац није потписао тужена је уговорену камату по означеној стопи утврдила као фиксну. Уговором о кредиту предвиђено је и право тужиоца да током периода отплате може само једном поднети туженој захтев да се преостали износ главнице искаже у валути евро, и да ће тужена такву конверзију извршити у складу са њеном пословном политиком која буде важила у време подношења захтева за конверзију. Тужилац није подносио писмени захтев за конверзију остатка дуга у другу валуту. У усменим разговорима које је иницирао крајем 2011. године због повећања износа месечног ануитета, тужена је као решење, поред продужења рока отплате, понудила конверзију остатка дуга у валуту евро. Ова решења тужилац није прихватио. Од закључења уговора до дана подношења тужбе тужилац је, на име отплате стамбеног кредита индексираних у валути CHF исплатио укупно 41.147,44 CHF (главница 10.380,30 CHF камата 30.767,14 CHF), што одговара противвредности од 30.072,23 евра, тако да неотплаћена главница износи 178.143,24 евра. У случају да је тужилац закључио уговор о кредиту индексираних у валути евро, висина кредита износила би 129.000,00 евра а висина уговорне камате била би 6,80% на годишњем нивоу, колико је тужена банка у то време наплаћивала камату на стамбене кредите индексираних у тој валути. У том случају тужилац би до дана подношења тужбе исплатио укупно 31.411,18 евра - за 1.338,95 евра више од оног што је платио по спорном уговору о кредиту, а неотплаћена главница износила би 124.178,39 евра - за 53.964,85 евра била би

мања од неотплаћене главнице по кредиту са валутном клаузулом у швајцарским францима. Новчани износ од 5.517.778,20 динара, који тужилац потражује на име више плаћених анuitета, представља динарску противвредност износа од 52.625,90 евра обрачунате по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, односно утврђену разлику неотплаћене главнице по уговору индексираном у валути CHF и истог уговора да је био индексиран у валути евро, умањену за више плаћени износ до дана подношња тужбе да је кредит био индексиран у валути евро. Тужиочево новчано потраживање од 4.263.040,60 динара представља динарску противвредност више плаћене уговорне камате у периоду од закључења уговора до 31.05.2015. године, у односу на камату која би била плаћена да је обрачунавана сагласно шестомесечним променама ЛИБОР-а, увећану за припадајућу затезну камату обрачунату до 01.06.2015. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев.

Не постоји обавеза тужене да исплати новчани износ који тужилац потражује на име више исплаћених анuitета, у смислу одредбе члана 210. Закона о облигационим односима. Тужена је примила од тужиоца исплате које су вршене по основу уговора о стамбеном кредиту са валутном клаузулом у швајцарским францима. То значи да за прелаз дела имовине тужиоца у имовину тужене постоји основ у закљученом уговору, тако да на страни тужене нема правно неоснованог обогаћења. Спорно новчано потраживање, које тужилац потражује на име више плаћених анuitета, представља разлику између висине неотплаћене главнице по уговору о кредиту индексираног у валути CHF и висине неотплаћене главнице која би преостала да је исти уговор био закључен са валутном клаузулом везаном за валуту евро. Тај износ тужилац неосновано потражује јер је уговор о кредиту закључен са валутном клаузулом у швајцарским францима, а уговором предвиђена могућност конверзије - уговарања валутне клаузуле везане за валуту евро, претпоставља сагласност обе уговорне стране и то само за неотплаћени део главнице, а не и за дуг у целости.

Нема неоснованог обогаћења ни у погледу исплате уговорне камате. У конкретном случају, нема места обрачуну камате по променљивој каматној стопи везаној за измену шестомесечног ЛИБОР-а, јер је уговором предвиђена новминална каматна стопа на годишњем нивоу чија измена није везана за стопу ЛИБОР-а.

Имајући изложено у виду, неосновано се изјављеном ревизијом указује на погрешну примену материјалног права. Спорни уговор о кредиту закључен је са валутном клаузулом и индексиран у валути CHF. Због тога чињенице о висини остатка дуга, утврђене вештачењем у случају да је уговор био индексиран у валути евро, немају значаја за одлуку у овом спору. Тужилац током трајања уговора није подносио захтев за измену валутне клаузуле, у складу са чланом 6. уговора о кредиту, а такву могућност коју му је понудио тужени само за остаток

дуга није прихватио. Одредба члана 53. Закона о заштити корисника финансијских услуга, који је ступио на снагу током трајања предметног уговора, прописује обавезу тужене банке да своја општа акта усклади са одредбама тог закона, а члан 54. истог закона обавезује тужену банку да уговоре ускладе са његовим одредбама чланова 8. и 26. став 1-3 и то у погледу неодредивих елемената везаних за уговорну камату.

О трошковима поступка, одлучено је правилном применом чланова 149. и 150. ЗПП.

Сходно изложеном, на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић